

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΓΟΡΙΛΑΣ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΟΡΙΛΑΣ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

ΠΕΡΗΦΑΝΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΦΡΟΥΡΙΟ.

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο άπαισιος
Μπάξ α λ, μαζί
μέ τη Ραζένα, την πανώρια
και σατανική φίλη του, έρχεται
από τη μακρυνή ‘Αμερική. (1)
Μαζί τους φέρνουν κι’ άλλους
έκατό λευκούς κακούργους.

Τ’ όνειρό τους είναι να κα-
τακτήσουν την άπέραντη κι’ ά-
γρια Ζούγκλα.

‘Ο Γκαού, ό Ταρζάν, ή Τα-
ταμπού, ή Τζέιν, ό Κραγιμ-
πού, (2) ό Μάξ ‘Αρλαν, ό Για-

χάμπα, ό Ντα-
μπούζ, κι’ αλ-
τός ό τερατάν-
θρωπος Μπο-
χάρ ακόμα, έ-

χουν συμμαχήσει τώρα. Πρέπει
νά αντιμετώπισουν τούς κοινούς
έχθρους. Νά τούς διώξουν απ’
την αγαπημένη χώρα τους.

‘Ομως οι κακούργοι έχουν
πολλά και τρομερά όπλα!...

(1) Βλέπε τεύχος αρ. 16. ΤΟ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ.

(2) ‘Ετσι λέμε τώρα τόν Μπέ-
μπου,

Ἔτσι σιγὰ—σιγὰ καταφέρνουν νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς ἀντιπάλους τους. Νὰ κατακτήσουν ὁλόκληρη τὴ Ζούγκλα.

Ὁ ἀγώνας εἶναι ἀνισός. Οἱ «φίλοι μας» ἀναγκάζονται νὰ ζητήσουν καταφύγιο σ' ἓνα ἀπόρητο φρούριο : Στὴν κορυφὴ τοῦ περὶφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Μονάχα τὸ βραχώδικο βουνὸ τοῦ Γκαούρ, μένει λεύτερο ! Ἀπάτητο ἀκόμα ἀπ' τοὺς φοβερὺς κατακτητὲς !

Ὁ Μπάζαλ μὲ τοὺς κακούργους του κυκλῶνουν τὸν τεράστιο ἑλληνικὸ βράχο. Κάνουν ἀμέτρητες καὶ λυσσασμένες ἐπιθέσεις. Θέλουν νὰ φτάσουν στὴν κορυφὴ. Νὰ τὸ κανακτῇσουν κι' αὐτό...

Τίποτε δὲν καταφέρνουν.

Οἱ πολιορκημένοι γίγαντες πετοῦν ἀπὸ ψηλὰ πέτρες. Κυλιᾶνε βράχους. Τοὺς κάνουν ἀδύνατο τὸ ἀνέβασμα !

Ὅμως κι' αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ κατέβουν. Τὰ τρομερὰ ὅπλα τῶν λευκῶν κακούργων τοὺςθερίζουν.

Τέλος ὁ ἀπαισιος Ἀρχηγὸς τοὺς παίρνει τὴν ἀπόφασιν. Θὰ περμένει. Ξέρει πὺς πάνω στὸ πέτρινο βουνό, τίποτα φαγώσιμο δὲν ὑπάρχει. Ἡ πείνα θὰ φέρει γρήγορα τοὺς πολιορκημένους σὲ δύσκολη θέση. Θάχουν νὰ διαλέξουν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο : Ἡ νὰ πεθάνουν ἢ νὰ παραδοθοῦν.

Πραγματικά. Πάνω στὴν κορυφὴ δὲν βρέθηκαν παρὰ μερικοὶ ξερὰ καρποί. Τοὺς μοιράζονται ὅλοι δίκαια μετὰξὺ τους.

Τι νὰ τοὺς κάγουν ὁμως !

Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα κιῶλας, ἀρχίζει ἡ πείνα.

Ὁ Μποχάρ μὲ τὸ τεράστιο στομάχι του ὑποφέρει πρὸ πολλοῦ ἀπ' ὅλους.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν βλέπει νὰ φάγναι σκυφτὸς ἀνάμεσα στὰ βράχια. Νὰ μαγεύει μικρὰ χοιταράκια ποὺ φυτρώνουν ἐκεῖ. Νὰ τὰ τρώει...

Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τὸν χοροῖδεύει :

— Πολὺ σὲ γουσιάρω, ἀδερφέ μου ! Ἡ Γιόχανα σὲ κατάφερε νὰ βόσκεις στὸ γρασιδί !...

Ὁ ἡμερος τώρα Τερατάνθρωπος, χαμογελάει καλόκαρδα.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου ! Καὶ τὰ χόρτα καλὰ εἶναι !...

— Καλὰ εἶναι βέβαια. Μὰ ὁ Θεὸς τᾶφτιαξε γιὰ τοὺς.. γαϊδάρους, μὲ τὸ συμπάθιο !

Ὁ Μποχάρ κουνάει θλιβερὰ τὸ τεράστιο κεφάλι του. Δὲν βγάζει τσιμονδία.

Ὁ νάνος τὸν ρωτᾷ :

— Γιὰ πές' μου, μπάρμπα Κέφαλε !... Ὅλους ἐδῶ ἐμᾶς, σάν... ξερολούκουμα δὲν μᾶς γλέπεις ; Ἐ, ρε καὶ νὰ μᾶς εἶχες... ψητούς τῆς κατουρόλας ! Αἰωνία μας ἡ μνήμη !...

Δέκα μέρες καὶ δέκα νύχτες περνᾶνε ἔτσι. Ὅλοι εἶναι ἀδύνατοι. Ἐξαντλημένοι ! Ἡ πείνα πιά, ἔχει φτάσει στ' ἀπροχώρητο.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει βάλει στὸ μάτι τὴ Χουχού. Ὅλο καὶ τὴν τριγυρίζει. Ὅλο ξερογλύφεται. Κυτᾶζει μὲ λαχτάρια τὰ χοντρά κι' ἀφρώτα πόδια τῆς. Μουρμουρίζει :

— Βρὲ Χουχούκα... Ἄν εἶχε;

‘Ο Ποκοπίκο φτερίζει τόν Τερατάνθρωπο :

— Μή, Μποχέρ ! Θά τὸ πῶ τῆς Γιοχάνας.

τρία μπούτια, θά μοῦδινες τὸ
ἔνα ;

— Τί νὰ τὸ κάνεις χρυσό μου ;

— Στὸ... φούρνο μὲ σκορδάκι.

‘Η πυγμαία διαμαρτύρεται :

— Τί λές καλέ. Καὶ δὲν τὸ-
τρώγα μονάχη μου ; Μιὰ καὶ
θαῖτανε... περισσευούμενο...

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
ξαπλώνει σὰν τοὺς ἄλλους στὰ
βράχια. Κλείνει τὰ μάτια του.
Ἀναστενάζει :

— “Ε, ρε νάχαμε, νάχαμε καὶ
τὶ νάχαμε.

‘Ονειρεύεται φούρνους μὲ
καρβέλια !

Παραμιλάει :

— Νάχα καμμιὰ διακοσαριά

βόδια ψητά ! Πεντακόσες ὀγδόν-
τα τηγανιές μπακαλιάρο μὲ
σκορδαλιά ! Διακόσια τριάντα
ἔξη καζάνια φασολάδα ! Χίλιες
ἑφτακόσιες εἰκοσι μακαρονάδες !
Τῇ Χουχού στιφάδο !

‘Η μελιστάλακτη πυγμαία τὸν
διορθώνει :

— Μώρ’ τί μᾶς λές ! Ἐγὼ
εἶμαι γλυκειά. Γίνομαι μονάχα
χομπόστα !

Ἀμέσως σηκώνεται. Κάνει
βόλτα στὰ βραχάκια.

‘Ο Νταμπούχ ὁ γοριλάνθρω-
πος, κάθεται σὲ μιὰ πέτρα με-
λαγχολικός. Συλλογισμένος ! Οὔ-
τε μιλάει. Οὔτε λυλάει !

‘Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει θλιμμένα :

— Φουκαρά, μπαρμπαδεινό-
σαυρε ! ‘Η ἀμασσία σ’ ἔκανε νά
τὸ ξέξεις στὴ φιλοσοφία ! ‘Ο-
μὼς κουράγιο ! Μὴ στεναχωριέ-
σαι. ‘Η πείνα δὲν εἶναι τίποτα !
‘Αμα φῶς, θά σοῦ... περάσει.

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ

Ξαφνικά, ἀπ’ τὸ πίσω μέρος
τῆς σπηλιάς, σπαραχτικά ξεφω-
νητὰ τῆς Χουχούς σχίζουν τὸν
ἄέρα.

‘Ο Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός.
Τρέχει νά δεῖ τί συμβαίνει.

Καὶ νά : ‘Αντικρύζει μανια-
σμένο τὸν Τερατάνθρωπο. ‘Εχει
ἀρπάξει τὴν ἄμοιρη πυγμαία.
Τὴ φέρνει στὸ τεράστιο στόμα
του. Εἶναι ἔτοιμος νά τὴν κα-
ταβροχίσει.

‘Ο διαβολεμένος νάνος προ-
φταίνει. Τραβάει ἀπὸ συνήθειαν
τὴ χατζάρα του. Τὸν φοβερίζει :

— Μὴ Μποχάρ ! Θά τὸ πῶ
τῆς Γιογάνας ! Θά τῆς μαρτυ-
ρήσω πὼς ἔφαγες «ταῖσά !»

‘Ο πεινασμένος ὑπεργίαντας
συνέρχεται. ‘Η ἀβάσταχτη πείνα
τὸν εἶχε τυφλώσει. Μετανοιώνει
γιά τὸ ἔγκλημα ποῦ πῆγε νά
κάνει. Παρατάει κάτω τὸ τρυ-
φερό μεζεδάκι του.

‘Η Χουχού διαμαρτύρεται στὸν
Ποκοπίκο :

— Καλὲ εἶδες τί θά πάθαινα,
χρυσό μου ; Καλὰ ποῦ πρόλα-
βες. ‘Ηθελε νὰ μέ... φλήσει !

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνουν κι’
οἱ δύο γίγαντες : ‘Ο Γκαοῦρ κι’
ὁ Ταρζάν. Ρωτᾶνε ἀνήσυχτοι τὴν
πυγμαία :

— Τί τρέχει ; Γιατί ξεφώνι-
ζες ;

Τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Ποκοπίκο :

— Τίποτα, βρ’ ἀδερφέ ! ‘Ο
μπάρμπα Κέφαλος πεινοῦσε καὶ
πῆγε νά τὴ... φλήσει !

‘Η κατάστασις ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ χειροτερεύει. ‘Η πείνα
ἔχει ἐξαγριώσει ἀφάνταστα τὸν
τερατάνθρωπο Μποχάρ.

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν ἀνη-
συχοῦν σοβαρὰ τώρα. Τὸν βλέ-
πουν συχνὰ τὰ κυττάζει παρά-
ξενα τὶς συντροφίσεις τους. Νὰ
ξερογλύφεται. ‘Απ’ τὸ στόμα
του νὰ τρέχουν βροχὴ σάλια !

Τὰ κακὰ αὐτὰ σημάδια ἔχουν
φοβίσει ὅλους. Λέν ξέρουν τί νὰ
κάνουν.

Καὶ νά : Ξαφνικά πάλι, τὸ κα-
κὸ ξεσπάει.

‘Ο Τερατάνθρωπος δὲν κρα-
τιέται ἄλλο. ‘Η πείνα τοῦ θε-
λώνει ξανά τὸ μυαλό. Πειέται
ὀρθός. Οὐρλιάζει τρομαχτικά.
Χύνεται ν’ ἀρπάξει τὶς δύο πα-
νώριες γυναῖκες : Τὴν ἀρχόν-
τισσα τῆς Ζούγκλας, Τζέιν. Τὴν
πανώρια ‘Ελληνίδα κόρη, Τα-
ταμπού !

‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ κι’ οἱ
ἄλλοι σύντροφοι, πέφτουν πάνω
του. Ζητᾶνε νά προστατέψουν
τὶς ἄμοιρες γυναῖκες.

Σκαρφάλωνουν ὅλοι στὸ τερά-
στιο κορμί τῶν. Τὸν χτυπᾶνε ὅ-
πως μποροῦν.

Τρομαχτικὴ πάλι ἀρχίζει.

‘Ο Ποκοπίκο κρύβεται τρο-
μαγμένος πίσω ἀπὸ κάποιο βρά-
χο. Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ
σκουριασμένη χατζάρα του Μουγ-
γρίζει ἄγρια :

— Κάτσε φρόνιμα. μπάρμπα

Κέφαλε ! Θά με ἀναγκάσεις νά σέ... σφάξω !

Ἡ φοβερή μάχη συνεχίζεται γιά πολὺ ἀκόμια.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τραβᾷ τὸ πιστόλι του. Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηγεῖ. Ἡ σφαῖρα χτυπάει στὸν ὄμο τοῦ Μποχάρ.

Ὁ Τερατάνθρωπος νοιώθει φοβεροὺς πόνους. Βγάζει σπασμαχτικὸ οὐρλιαχτό. Τινάζεται σὰν βρεμμένο σκυλί. Πεταίει ἀπ' τὸ κορμὶ του ὅσους βρίζονται πάνω.

Ἀμέσως σπρώχνει ἕναν τεράστιο βράχο. Τὸν ἀφήνει νά κατακυλίσῃ στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο ! Πίσω του τρέχει κι' αὐτός. Κατεβαίνει σὰν τρελλὸς τ'

ἀπότομα βράχια. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νά χάσει τὴν ἰσορροπία του. Νά γκρεμισακιστεῖ.

Κάτω στοὺς πρόποδες, ὁ Μπά-ζαλ, ἡ Ραζένα κι' οἱ κακοῦργοι τους, περνᾶνε στιγμὲς τραγικές. Ἀντικρῶζουν μὲ τρόμο καὶ φρίκη τὸν τεράστιο βράχο ποὺ γκρεμίζεται. Στὴν πτώση του παρασέρνει κι' ἄλλες ἀμέτρητες πέτρες. Καταρράχτης θανάτου καὶ συμφορᾶς κατακυλίζει.

Οἱ λευκοὶ φεύγουν πανικόβλητοι ! Τρέχουν νά σωθοῦν ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμὸ ποὺ γίνεται !

Τέλος ὁ Μποχάρ φτάνει κάτω. Αἶγες στιγμὲς μετὰ τὸν τεράστιο

Ὅλοι χιόνονται πάνω στὸν Μποχάρ. Γίνονται μαζί του ἕνα κουβάρι.

βράχο. Πίσω απ' τις ἀμέτρητες πέτρες πού κατακυλᾶνε.

Καί νά : Κανένas πυροβολισμός δὲν ἀντηγεῖ. Κανένas ὠπλισμένος κακοῦργος δὲν βρίσκεται μπροστά του. Ὁ δρόμος εἶναι λεύτερος. Ἀνοιχτός.

Τὰ τρομαχτικά οὐρλιαχτά του κάνουν τὰ γύρω βουνά ν' ἀντιλαλοῦν. Τρέχει μανιασμένος. Φεύγει κατὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΑΠΟ ΓΟΡΙΛΕΣ

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ὅλο! οἱ σύντροφοί τους ξεθαρρεῦουν τώρα. Κάνουν προσπάθεια νὰ κατέβουν κι' αὐτοί.

Ὅμως ὁ Μπάζαλ κι' οἱ κακοῦργοι του, ζώνουν πάλι τὸ βουνό. Χτυπᾶνε μὲ τὰ φοβερά τους ὅπλα. Τοὺς ἀναγκάζουν νὰ γυρίσουν πίσω. Νὰ ταμπουρωθοῦνε στὴν κορφή !

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα, κάτι παράξενο συμβαίνει : Ὁ Ποκοπίκο ἐξαφανίζεται.

Τὸν φωνάζουν. Ψάχνουν παντοῦ. Δὲν βρίσκεται πουνθενά. Ἐξοχὴ γίνεῖ ἀφαντος.

Ἡ Χουχού νομίζει πὼς θάχει κατακυλῆσει ἀπ' τὰ βράχια. Πὼς θάγινε κάτω χίλια κομμάτια ! Τὸν κλαίει κωμικά.

— Ἀμάν! κακὸ πού τῷπαθα ! Ποῦσαι Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε ! Στὸ ράφι μ' ἄφησες τὴν καφερή !

Ξαφνικά, στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ, μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ μαῦρα θεριά παρουσιάζεται. Εἶναι οἱ φοβεροὶ γορίλλες τοῦ Νταμπούχ. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν Ἀφέντη τους.

Τὰ μάτια τοῦ Γοριλάνθρωπου

λάμπουν ἀπὸ ἄγρια χαρά. Ἀρχίζει νὰ βγάξει τρομαχτικὲς κραυγές. Τοὺς φωνάζει στὴ γλῶσσα τους :

— Χόδουν ! . . . Μπούχαα ! Βαγιόουουρ ! . . .

Τὰ θεριά τὸν ἀκοῦνε. Σκαρφαλώνουν στὰ δέντρα πού βρίσκονται κοντὰ τους. Κόβουν καρπούς. Ξαναπηδοῦν κάτω. Τρέχουν κατὰ τὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ. Ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν τὰ βράχια.

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι δὲν χάνουν τὴν εὐκαιρία. Χτυποῦν τοὺς γορίλλες μὲ πιστόλια. Μὲ ὅπλα. Μὲ πολυβόλα !

Τὰ θεριά οὐρλιάζουν σπαραχτικά. Γκρεμίζονται ἀπ' τὰ βράχια. Μαζί μὲ τοὺς καρπούς ποῦναι φορτωμένα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα μονάχα μένει ζωντανό. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τους. Τεράστιος γορίλλας. Κοντὰ στὸ μπόι τοῦ Νταμπούχ. Ὁ πιὸ πιστὸς φίλος τοῦ τρελλοῦ Γοριλάνθρωπου. Ἐκεῖνος τοῦχει στολίσει τὸ κεφάλι μὲ τρία μεγάλα φτερά ὄρνιου.

Ὁ τρομερὸς γορίλλας καταφέρει νὰ φτάσει στὴν κορφή Ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸν Νταμπούχ. Μουγγολίζει χαρσόμενα.

Ὅμως ξαφνικά ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν. Κάποτε ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν εἶχε χτυπήσει. Ἀγορεύει ἀπότομα. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα. Παρατάει τὸν Ἀφέντη του. Χύνεται μανιασμένος στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαράξει.

Ὁ Ταρζάν εἶναι γενναῖος κι' ἀτρόμητος ἄντρας. Ποτὲ δὲν δειλιάζει,

Καὶ νά : Τραβιάει τό μαχαί-
ρι του. Δέχεται ἀκλόνητος τὴν
ἐπίθεσιν τοῦ τρομαχτικοῦ γορίλα.
Τοῦ δίνει φοβερό χτύπημα στὰ
στήθεα !...

Τὸ δεξιὸ οὐρλιάζει σπαραχτι-
κά. Λαβωμένο καθὼς εἶναι, μα-
νιάζει πιότερο. Ἀρπάζει στὰ
τριχωτὰ μπράτσα του τὸν Ταρ-
ζάν. Κάνει νά τοῦ δαγκώσει τὸ
λαιμό.

Ταυτόχρονα κι' ὁ ὑπέροχος
Ἕλληνας Γκασιόρ, χύνεται πά-
νω στὸν ἐξαγριωμένο γορίλα.
Χτυπάει κι' αὐτὸς μὲ τὸ ρόπα-
λο. Θέλει νά σώσει τὸν «ἀδελ-
φόν» του !

Ὁ Νταμπούχ βλέπει τ' ἀγα-
πημένο του θεριό. Βρίσκεται σὲ
δυσκολὴ θέσιν. Θυμώνει κι' αὐ-
τός, Ἀγριεύει ! Ἡ παλιά τρέλ-
λα ξαναγεύει στὸ κεφάλι του.
Βγάζει ἀπαίσιον οὐρλιαχτό. Χύ-
νεται νά σπαράξει τοὺς δυὸ γί-
γαντες !

Ὁ Μάξ Ἀρλαν κι' ὁ Γιαχά-
μα πέφτουν κι' αὐτοὶ πάνω
του. Πασχίζουν νά συγκρατή-
σουν τὸ μανιασμένο γοριλάν-
θρωπο.

Τὸ ἴδιο κάνουν ἡ Ταταμπού,
ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού. Ὁ-
λοι μαζί γίνονται ἓνα κουβάρι !..

Μονάχα ἡ Χουχού στέκει πα-
ράμερα. Δὲν παίρνει μέρος στὸ
κακὸ πού γίνεται. Δικαιολογιέ-
ται :

— Ἀντᾶμαι πολὺ, χρυσᾶ μου,
μὰ δὲν μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω!..
Ὁ γιατρός μου εἶπε νά μὴν
συγχίζομαι, γιατί χαλάει τὸ δέρ-
μα μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !.

Τὸ μακελειὸ συνεχίζεται. Ὁ
Μάξ Ἀρλαν κι' ἡ Τζέϊν ἔχουν
πιστόλια. Ὅμως δὲν μποροῦν

νά πυροβολήσουν τὸ γορίλα. Ἔ-
τσι ποῦναι μπερδεμένοι, ἰπά-
χει φόβος νά χτυπήσουν κανέ-
ναν ἀπ' τοὺς συντρόφους τοὺς.

Ξαφνικά ἡ στριγγλιάδικη φωνή
τοῦ Ποκοπίκο, ἀκούγεται
κοντὰ τοὺς.

— Ἦσουν βρέεε !... Τσακω-
θεῖτε καὶ μὴ μαλλώνετε !...

Ἡ Χουχού πέφτει μισολιπό-
θυμη στὴν ἀγκαλιά του :

— Εἶσαι ζωντανός, χρυσό μου;
Δὲν σκοτώθηκες λοιπόν ; Τί
καλά ! Καθόλου δὲν θὰ μοῦ
πηγαῖνανε τά... μαῦρα !

Ἡ κοιλιά τοῦ νάνου εἶναι
φουσκωτὴ πάλι. Ἡ πυγμαία κα-
ταλαβαίνει :

— Περιδερόμιασε, χρυσό μου ;
Ταράτσα τὴν ἔκανες, γλέπω !

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει βα-
ριά :

— Ἀρπαξα τρεῖς ἄγριους κό-
νικλους ἀπ' τίς οὐρές ! Τοὺς
κατασπάραξα μὲ τὴ χατζάρα !
Ἀπ' τὴν πείνα μου τοὺς κολά-
ττοισα ἄψητους ! Μὲ τίς ὑγεῖες
μου !

Ἡ Χουχού ζηλεύει :

— Καὶ δὲν μοῦ φύλαγες καμ-
μιὰ οὐρίτσα, βρὲ φαταούλα ;

Ὁ νάνος ἔχει τὴν ἀπάντησιν
ἐτοιμὴ :

— Δυστυχῶς. Ἦτανε . . . κο-
λοβοί.

Συνεχίζει σοβαρά :

— Τὸ λοιπὸν πού λές, μόλις
γλέπω τὸν μπάρμπα Κέφαλο νά
κατρακυλάει τὸ βράχο, βρίσκω
εὐκαιρία. Τρέχω πίσω του. Ξε-
φεύγω μαζί του κι' ἐγώ...

— Ὑστερα ;

— Μιὰ καὶ δυὸ τρέχω στὸ
Νάχρα—Ντού. Τοῦ παίρνω μιὰ

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ γκρεμίζει ἀπ' τὴν κορυφή ἕναν
τεράστιο βράχο...

ζούφτα χαπάκια. Ἄσπρα καὶ
μαύρα...

— Μπά; ! Καὶ τί τὰ κάνεις
τόσα πολλά;

— Τώρα θὰ δεῖς.

Ἀμέσως μ' ἕνα πήδημα, βρί-
σκεται πάνω στὸ μανιασμένο ἀν-
θρώπινο κοντάρι. Βάζει ἀπὸ ἕ-
να χάπι σ' ὁλωνῶν τὰ στόματα.

Πρῶτα στὴν Ταταμπού. Μετὰ
στὴ Τεΐν. Στὸν Ταρζάν. Στὸν
Μάξ Ἀρλαν. Στὸ Γιαχίμπα.
Στὸν Κραγιαμπού. Στὸ Νταμ-
πούχ. Τελευταία καταπίνει κι'
αὐτός.

Ἡ Χουχού τοῦ φωνάζει:

— Κι' ἐμένα, χρυσή μου ! Κι'
ἐμένα ἕνα χαπάκι.

Ὁ διαβουλεμένος νάνος διαλυ-
λεῖ σὰν γκαρσόνι :

— Χαπάκια τέλος !

Καὶ νά : Τὸ θάμμι δὲν ἀργεῖ
νά γίνηι.

Ὅσοι ἔχουν καταπιεῖ τὰ μα-
γικά μαύρα χάπια τοῦ Ποκολίκο
χάνονται ξαφνικά. Γίνονται ἀό-
ρατοι.

Μονάχα, δυὸ μένουν φανεροί:
Ὁ τρομερὸς γορίλλας μὲ τὰ φτε-
ρά στὸ κεφάλι κι' ἡ μελιστάλα-
κτη Χουχού !

Τὸ μανιασμένο θεριὸ μένει
γιὰ λίγες στιγμὲς σοσιασμένο.
Δὲν βλέπει πιά μπροστά του κα-
νέναν ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ
πάλευε καὶ χτυπιόταν. Μονάχα

τὴν κοντόχοντρη πυγμαία ἀντι-
ζοῦζει.

Ἔτσι, χύνεται νὰ τὴν ἀρπά-
ξει...

Ἀέμονο ! Δὲν προφταίνει.

Ταυτόχρονα ἓνα ἀόρατο μα-
χαίρι καρφώνεται στὴν καρδιά
του.

Ὁ γορῖλας βγάζει σπαραχτιζό
μουγγριτό. Ἀναιρέπεται. Γρε-
μίζεται κάτω ἀπ' τὰ θεόρατα
βράχια.

Τὴν ἴδα στιγμή ἀντηγεῖ τὸ
τρομερικό οὐδρίαχτό τοῦ ἀό-
ρατου τρελλοῦ γοριλάνθρωπου.
Οἱ βυριές πατημασιές του ἀκού-
γονται νὰ κατεβαίνουν τὰ βρά-
χια. Τρέχει κάτω κι' αὐτός.

Στὸ μεταξὺ ἡ Χουχοῦ νοιώ-
θει δυὸ δάχτυλα ν' ἀκουμπάνε
στὰ χεῖλιά της. Τῆς προσφέρουν
ἓνα μικρὸ χαπάκι.

Ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Πο-
κολίκο :

— Αἶντε ! Μπαλώσου καὶ
τοῦ λόγου σου ! Ψέμματα σοῦ-
πα πὼς δὲν ἔχω. Ἰσα-ἴσα ἤρ-
θανε ! Ὁ μπάρμπα Κύλλωπας
δὲν ἔχει ἄλλα χάπια !

Ἔτσι, χάνεται κι' ἡ Χουχοῦ.
Κανένας πιά δὲν φαίνεται πάνω
στὴν κορφή τοῦ βραχώδους
βουνοῦ. Ὅλοι, μὲ τὰ χάπια τοῦ
Νάχρα-Ντού, ἔχουν γίνει ἀόρα-
τοι.

Ἀκούγεται ἀμέσως ἡ φωνὴ
τοῦ Ταρζάν :

— Ἐμπρός ! Ἄς κατέβουμε
τώρα ! Οἱ κακοῦργοι δὲν θὰ
μᾶς δοῦν.

Ταυτόχρονα σχεδόν, σ' ὅλων
τ' αὐτιά, φτάνει δυνατὸς ἤχος
γυλιού.

ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡ'ΕΞΗΓΗΣΗ

Κατεβαίνουν γρήγορα τὰ βρά-
χια. Φτάνουν γάτω.

Ἀμέσως, χύνονται στὸ Μά-
ζαλ καὶ στοὺς κακοῦργους του.
Ἀορατοί, καθὼς εἶναι, τοὺς
χιτυοῦν ἀλύπητα. Ἐκεῖνοι ξαρ-
νιάζονται. Τρομάζουν. Δὲν βλέ-
πουν κανένα. Τὸ βάθουν στὰ
πόδια. Τρέχουν νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ποκολίκο κάνει θραύση μὲ
τὴν ἀόρατη χατζάρα του. Ἡ
Χουχοῦ τοὺς πετάει μικρὰ πε-
τραδάκια.

Ὁ νάνος τῆς φωνάζει :

— Σιγά καϊμένη ! Θὰ τοὺς ...
σπάσεις κανένα κεφάλι !..

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταιαμποῦ
δὲν παίρνουν μέρος στὴν ἐπί-
θεση.

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαν-
τας βρῖσκει πὼς εἶναι ἀνάνδρο
νὰ χιτυήσουν ἀνθρώπους, ἔτσι
ἀόρατοι ὅπως εἶναι. Ἀφοῦ ἐκεῖ-
νοι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς δοῦν !
Νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν.

Τώρα ὁ Μάζαλ, μὲ τὴ σατα-
νικὴ Ραζένα καὶ τοὺς ἀπαίσιους
συντρόφους τοὺς ἔχουν φύγει
μακριά.

Ὁ Ποκολίκο μοιράζει πάλι
ἀπ' ἓνα χαπάκι στὸν καθένα.
Ἄσπρο αὐτὴ τὴ φορά.

Τοῦ περισσεύει ἓνα. Τὸ πε-
τάει χωρὶς νὰ πολυσκεφτεῖ.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι ξαναγι-
νονται ὁρατοί. Ὁ ἓνας ἀντικρύ-
ζει μπροστά του τὸν ἄλλον.

Ὁ νάνος κοροϊδεύει :

— Βρὲ καλῶς τοὺς ! Τί γιγνή-
κατε, μωρὲ παιδιὰ ; Μὲ γομπολά-
στιχα σᾶς εἶχανε σβύσει ;

Ἡ Χουχοῦ εἶναι περιέργη νὰ

μάθει κάτι άλλο. Ρωτάει τὸν Ποκοπίκο :

— Δὲν μοῦ λές, χρυσό μου...

Μοῦ πάγαине ἡ ἀορατοσύνη;

— Δὲν σὲ ἀντιλήβομαι, μωρὴ Μαρζέλ. Τί θέλεις νὰ πεῖς;

Τοῦ τὸ κάνει λιανά :

— Νά, δηλαδή.. "Όταν δὲν φαινόμανε, ἤμανε... ὁμορφῇ;

"Ήμανε χαριτωμένη;

"Ο νάνος τῆς ὀρξίζειται :

— Νὰ μὴ χαρῶ τῇ χατζάρα μου! Μούρλια ἦσαν! "Αμα δὲν φαίνεσαι εἰς' ἐν τάξει. Μονάχα ὅταν φαίνεσαι εἶσαι... κλάφτα Χαράλαμπε!..

"Όλοι τώρα γυρίζουν καὶ κυττάζουν τὴν Ταταμπού. Εἶναι κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ. Ρωτάει ἄγρια :

Λίγο πρὶν κατέβουμε ἀπ' τὴν κορφή, κάποιος ἀπὸ σὰς μὲ φίλησε. Ποιὸς εἶν' αὐτός;

Κανένας δὲν ἀποκρίνεται.

"Η πανώρια "Ελληνίδα Κόρη ἐπιμένει. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Ποιὸς ἦταν ὁ ἄνδρος; Ποιὸς ἦταν αὐτὸ τὸ κτῆνος ποῦ μὲ φίλησε; Γιατί δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸ πεῖ;

"Η Χουχού παραξενεύεται. Μουρμουρίζει :

— Μπὰ σὲ καλὸ τῆς! Καλὲ γιατί κάνει ἔτσι; Τῆς κακόρθε δηλαδή τὸ φιλάκι; "Αχ, καὶ νάμαν τοῦ λόγον μου! Μὲ συγχωρεῖτε κίδλας!

Τὰ μάτια τοῦ Γκαοῦρ λάμπουν ἄγρια. Ρωτάει κι' αὐτός :

— Λοιπὸν; Κανένας δὲν θὰ μιλήσει;

Καὶ πάλι κανένας δὲν βγάζει τσιμουδιά.

"Ο μελαψὸς γίγαντας μανιάζει. "Ο θυμὸς τρελλαίνει τῇ

γλώσσα του. Δὲν ξέρει τί λέει :

— Ποιὸς ἀπὸ σὰς εἶναι τὸ βρωμερὸ σκυλί ποῦ θὰ σπαράξουν τὰ χέρια μου;

"Η προσβολὴ εἶναι μεγάλῃ! Πρῶτος ὁ "Αρχοντας τῆς Ζουγκλας, μουρμουρίζει :

— Δὲν ξέρω!.. "Όπως δὲν εἶδες κι' ἐσύ, ἔτσι δὲν εἶδα κι' ἐγώ... Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ βρίζεις...

Παίρνει τὴ Τζέιν καὶ τὸ γιό του. Φεύγουν θυμωμένοι. Τραβᾶνε κατὰ τὴ σπηλιά τους.

"Η Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ κατασκασμένη :

— "Ακοῦς ἐκεῖ ἀχαριστία! Δὲν φτάνει ποῦ τὴ φίλησε ὁ ἄνθρωπος, ζητάει καὶ τὰ ρέστα!

Γυρίζει τὸ κεφάλι. Φωνάζει στὸν Ποκοπίκο :

— "Ετσι δὲν εἶναι, χρυσό μου; Λίγες φορὲς θὰ μὲ φίλησες κι' ἐσύ ὅταν κοιμᾶμαι; Σοῦ εἶπα ποτέ τίποτα;

"Ο νάνος τὴν κυττάζει μὲ οἶκτο :

— "Εννοια σου καὶ τέτοια χαρὰ δὲν θὰ τὴ δεῖς ἀπὸ μένα!..

Τώρα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Μάξ "Αρλαν.

"Ο "Αμερικανὸς τυχοδιώκτης φαίνεται ἀφάνταστα νευριασμένος. Τρέμει σύγκορμος. Κυττάζει μὲ θυμὸ τὸν Γκαοῦρ :

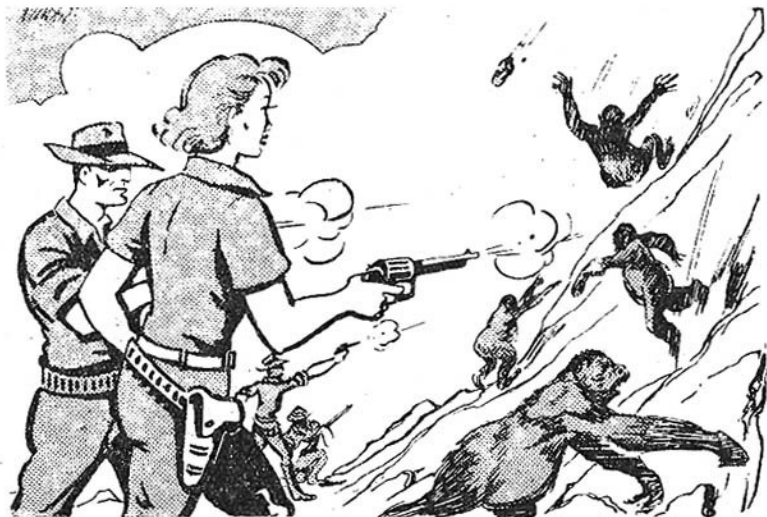
— Μᾶς ἔβρισες ἄσχημα. Κάποτε θὰ λογαριαστοῦμε γι' αὐτό!

Τελευταῖος μουρμουρίζει ὁ Γιαχάμπα :

— Φταίω ἐγὼ ποῦρθα νὰ σὰς βοηθῶσα...

Φεύγει ἔξω φρενῶν.

"Ο μελαψὸς γίγαντας γυρίζει στὸν Μάξ "Αρλαν :

Τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολυβόλα τῶν λευκῶν κακούργων, θερίζουν
τ' ἄμοιρα θεριά.

— Εἶπες πὼς κάποτε θὰ λο-
γαριαστοῦμε. Μήπως αὐτό μπο-
ρεῖ νὰ γίνει τώρα ;

— Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης
τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνηση :

— Καλύτερα ἄλλοτε. Δὲν θέ-
λω νὰ σὲ ρεξιλέψω μπροστά
στὴ συντρόφισσά σου !...

— Ὁ Γκαούρ γίνεται θεριὸ ἀνή-
μερο. Διατάζει τὴν Ταταμπού.
Τὸν Ποκολίκο :

— Γρήγορα ἐπάνω. Σκαρφα-
λῶστε στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ
μας !..

— Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν
τολμάει νὰ παρακούσει. Ἀρχίζει
ν' ἀνεβαίνει στὰ βράχια.

— Ὁ Ποκολίκο τὴν ἀκολουθεῖ.
Μουρμουρίζει βαριά :

— Κατὰ πάσαν πιθανότης,

θὰ φάνε τὰ μουστάκια τους.
Ἐγὼ νίπτω τοὺς... πόδας μου !

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τώρα κάτω στοὺς πρόποδες
τοῦ βουνοῦ μένουν μονάχα οἱ
δύο ἀντίπαλοι.

— Ὁ Μάξ Ἀρλαν τραβάει ἀπ'
τὴ ζώνη τὸ πιστόλι καὶ τὸ μα-
χαίρι του. Τὰ πετάει μὲ περι-
φρόνηση κάτω.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γκαούρ.
Πετάει τὸ ρόπαλό του.

Οἱ δύο γιγαντόσωμοι κι' ἀτρό-
μητοι ἄντρες εἶναι ἔτοιμοι νὰ
πιαστοῦν στὰ χέρια.

— Ὅμως ὁ ὑπέροχος Γκαούρ
εἶναι Ἕλληνας. Ἐχει ἀφάντι-

στα καλή καρδιά. 'Ο θυμός του περνάει γρήγορα. 'Η αθάνατη ελληνική καλωσύνη πλημμυρίζει πάλι την καρδιά του.

Κυττάζει με συμπόνια τον πανώριο 'Αμερικανό :

— Είσαι πραγματικό παλικάρι Μάξ. Δεν βασιάζει η καρδιά μου να χτυπηθώ μαζί σου! Πέο' μου σάν τίμος άντρας: 'Εσύ πρώτβαλες την άγνή συντροφισσα μου!

'Ο Τυχωδιώκτης, όπως ξέρουμε αγαπάει την Ταταμπού. Από καιρό ζητούσε την εύκαιρία να χτυπηθεί με τον Γκαούρ. Μονάχα έτσι θα μπορέσει να κάνει δική του την πανώρια 'Ελληνίδα.

Κυττάζει τώρα άγρια το μελαφώ γίγαντα. Τ' αποκρίνεται :

— 'Αγαπώ την Ταταμπού, όπως την αγαπās κι' εσύ! 'Οποιος είναι πιο δυνατός θα ζήσει να την κάνει συντροφισσα του.

'Ο μελαφός γίγαντας μαρμαρώνει. Ποτέ δεν περίμενε ν' ακούσει αυτά τὰ λόγια. Για λίγες στιγμές κυττάζει τον 'Αμερικανό χαμένα.

'Εκείνος σφίγγει τή γροθιά του. Του δίνει τρομαχτικό χτύπημα στο κεφάλι. 'Ο υπέρροχος 'Ελληνας ανατρέπεται. Σωριάζεται βαρύς κάτω.

'Ομως τὸ χτύπημα απ' την πτώση του τον συνεφέρνει άμέσως. Πετιέται όρθός. Σφίγγει με λύσσα τή σιδερένια γροθιά του...

'Ο Μάξ δέν προφταίνει να φυλαχτεί. Δέχεται τὸ χτύπημα στο πρόσωπο. Γκρεμίζεται κι'

αὐτός κάτω. Σηκώνεται γρήγορα πάλι.

Οἱ δύο γίγαντες έχουν μανιάσει. Πιάνονται στα χέρια Χτυπιώνται σάν λησσοσμένα θεριά. Είναι κι' οἱ δύο άφάνταστα δυνατοί. 'Ατρόμητοι!

Σε μιὰ στιγμή ὁ πανώριος 'Αμερικανός μονγγρίζει :

— 'Η Ταταμπού, δική μου συντρόφισσα άξίζει να γίνει. 'Εσύ είσαι ένας άγριάνθρωπος! 'Ενας καννίβαλος!...

Ξαφνικά ή λυλιά του κόβεται. Μιά τρομερή γροθιά του Γκαούρ τον βρίσκει στο στήθος. Πέφτει για δεύτερη φορά κάτω.

'Ο μελαφός 'Ελληνας χύνεται πάνω του. Τὸν άρπάζει απ' το λαιμό. Τὸν σφίγγει με λύσσα.

'Ο τυχωδιώκτης νοιώθει να πνίγεται. Τεντώνει δεξιά κι' αριστερά τὰ χέρια του. Μονγγρίζει άπώσσια. Σπαρταράει σά σφαγμένος κόκορας.

Καί νά: Τὸ δεξί του χέρι, άκουμπάει τυχαία πάνω στο πεταμένο πιστόλι του. Τ' άρπάζει... Γυρίζει την κάννη κατὰ τὸν Γκαούρ. Τὸν άνθρωπο πού του σφίγγει τὸ λαιμό. Πού σὲ λίγες στιγμές θά τοῦ χαρίει τὸ θάνατο.

Γιά νά σωθεῖ, δέν έχει παρὰ νά τραβήξει τή σκανδάλη. Τίποτ' άλλο...

'Ομως είναι τίμος άντρας. Δέν τὸ κάνει; 'Αμέσως άνοίγει τή σφιγμένη παλάμη. Τὸ φονικό όπλο ξεφεύγει απ' τὰ δάχτυλά του. Ξαναπέφτει κάτω!

'Ο θρηλικός 'Ελληνας παρακολουθεῖ τήν υπέρροχη αὐτὴ σκηνή. 'Η εύγενική καρδιά του πλημμυρίζει από θαυμασμό για

τὸ μεγαλόκαρδο ἀντίπαλο !

Παρατάει κι' αὐτὸς τὸ λαϊμὸ
του.

Ὁ Μάξ Ἄρλαν παίρνει δυο—
τριῖς γρήγορες ἀνάσες. Ρου-
φάει μὲ λαχτάρα κι' ἡδονή τ'
ὀξυγόνο τοῦ ἀέρα ! Πετιέται
πάλι ὀρθός.

Οἱ δυὸ γίγαντες ἀρπάζονται
ξανά στὰ χέρια. Ἡ θανάσιμη
μονομαχία συνεχίζεται...

Ὁ Γκασὺρ γιὰ δευτέρη φορὰ
καταφέρνει νὰ βάλει κάτω τὸν
ἀτρόμητο Ἀμερικανό. Τοῦ σφίγ-
γει πάλι τὸ λαϊμό. Λίγο ἀκόμα
καί θὰ τὸν πνίξει. Τὰ μάτια
τοῦ πανώριου λευκοῦ γυρίζουν
ἀνάποδα. Τὸ στόμα του ἀνοίγει
διάπλατα. Θανατερὸς ρόγχος
βγαίνει ἀπ' τὸ σφιγμένο λαρυγ-
γι του.

Ὅμως ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ
υπέροχου Ἑλλήνα, δὲν βαστάει
νὰ κάνει τέτοιον κακό. Τὸν πα-
ρατάει ξανά.

Ὁ Μάξ Ἄρλαν περνοῦσε τὶς
τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς
του. Παίρνει πάλι γρήγορες καὶ
λαίμαργες ἀνάσες. Νομίζει πὼς
ξαναγυρίζει γιὰ δευτέρη φορὰ
ἀπ' τὸν Ἄλλο Κόσμο.

Σὲ λίγο οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρί-
σκονται ὀρθοί.

Ὁ Ἀμερικανὸς κάνει πάλι νὰ
χυθεῖ μανιασμένος στὸν ἀτρό-
μητο γιὸ τῆς Ἑλλάδας. Ὁ Γκα-
σὺρ ἀπλώνει τὸ χέρι. Τὸν στα-
ματάει :

— Ἀκουσέ με Μάξ... Δὲν εἶ-
ναι σωστὸ νὰ χτυπιόμαστε. Νὰ
σπαράξει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον..
Μονάχα τ' ἄγρια θεία λύνουν
ἔτσι τὶς διαφορὲς τους... Ἄς
μὴ συνεχίσουμε τὴ μονομαχία.
Δὲν θέλω νὰ βάρεις τὰ χέρια

σου στὸ αἷμα μου. Οὔτε ἐγὼ
στὸ δικό σου ! Δὲν εἴμαστε κα-
κοῦργοι... Βγάλε λοιπὸν ἀπ' τὴ
καρδιά σου τὴν Ταταμπού. Πέσ'
μου πὼς θὰ τὴν ξεχάσεις !

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς
μουγγρίζει ἄγρια :

— Σκύλε !.. Αὐτὸ ποὺ ζητᾷς
εἶναι πολὺ !.. Δὲν μοῦ λές κα-
λύτερα νὰ σπαράξω τὰ στήθια
μου !.. Νὰ πετάξω στὰ ὄρνια
τὴν καρδιά μου !.. Πέσ' μου ἐστὶ:
Μπορεῖς νὰ ξεχάσεις τὴν Τατα-
μπού ; Μπορεῖς νὰ πάνψεις νὰ
τὴν ἀγαπᾷς ;

Ἀμέσως προσθέτει :

— Δὲν γίνεται τίποτα ! Ὁ ἕ-
νας ἀπ' τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ
πεθάνει...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας φτάνει
αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ ὕψος τῆς κα-
λωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ἀποκρί-
νεται :

— Τότε ξαναπάρε ἀπὸ κάτω
τὸ μαχαίρι σου Μάξ. Κάρφωσέ
το στὴν καρδιά μου. Ἐγὼ, δὲν
μπορῶ νὰ σέ σκοτώσω. Οὔτε
καὶ νὰ ξήσω χωρὶς τὴν πανώρια
κι' ἀγνή συντροφίσα τῆς ψυχῆς
μου !

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἔχει καμ-
μιὰ διάθεση νὰ συνθηκολογήσει
μὲ τὸν ἀντίπαλό του. Θέλει νὰ
χτυπηθοῦν. Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς
δυὸ νὰ βγεῖ ἀπ' τὴ μέση.

Ὅμως βλέπει πὼς χάνει τὸ
παιχνίδι. Ὁ Γκασὺρ υποχωρεῖ
μ' ὅλη τὴ μεγαλοψυχία καὶ πε-
ρηφάνεια ἐνὸς Ἑλλήνα.

Γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ συνεχίζει
τὴ μονομαχία, ἓνας τρόπος μο-
νάχα ὑπάρχει : Νὰ τὸν προσβά-
λει. Νὰ τὸν ἐξαγριώσει !

Καὶ νὰ : Τὸν κυττάζει μὲ οἰ-
κτο. Μὲ περιφρόνηση. Τοῦ πε-

Μηδ67

Ὁ Γκαούρ χύνεται ἀτρόμητος στὸ μανιασμένο ἡερί. Θέλει νὰ σώσει τὸν Ταρζάν.

τάει κατάμουτρα :

— Εἶσαι ἓνας δειλός ! Ἕνας ἄνανδρος ! Ἕνας τιποτένιος ! Φοβάσαι νὰ χτυπηθεῖς μαζί μου. Ξέρεις τὸ μαῦρο χάρο πὺν σὲ περιμένει !..

Ὁ μελαφὺς γίγαντας δὲν θυμώνει. Μουρμουρίζει μὲ συγκατάβαση :

— Μπορεῖ νάμαι δειλός, ἄνανδρος, τιποτένιος ! Μὰ δὲν θὰ μονομαχήσω μαζί σου. Δολοφόνος δὲν θὰ γίνω ποτέ !..

Ὁ Μάξ κάνει κι' ἄλλη προσπάθεια νὰ τὸν ἐξαγριώσει :

— Ἢ Ταταμπὺ ἀπὸ φόβο μονάχα μένει κοντά σου. Ἐμένα ἀγαπάει. Λικὴ μου συντρόφισσα ὀνειρεύεται νὰ γίνεῖ...

Ὁ μελαφὺς γίγαντας οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θυμώνει. Ἀποκρίνεται :

Ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας εἶναι Ἑλληνίδα ! Στιγμὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει, ἂν δὲν ἦταν λεύτερη κοντά μου !

Ὁ πανώριος τυχodiώκτης δὲν μπορεῖ νὰ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα πὺν θέλει.

Κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἴφει κάτι φανταστικό. Κάτι πὺν δὲν τὸ πιστεύει :

— Χά, χά, χά !.. Σὲ μεγάλη ὑπόληψη ἔχετε τὴν Πατρίδα σας ! Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ γεωπολιτισμὴν Χώρα ! Βγάξει μονάχα... δειλοὺς καὶ προδοτές !

Αὐτὸ ἦτανε ! Ὁ καλόκαρδος καὶ μεγαλοψυχος Γκαούρ, γίνεται, σὲ μιὰ στιγμή, ἀγνώριστος. Οὐρλιάζει σὰν λιοντάρι ποὺ δέχτηκε φαρμακερὴ σαίτα στὴν καρδιά :

— Σκύλε !.. Τώρα ἔχεις δικηο. Πρέπει νὰ πεθάνεις !..

Μυνιασμένος χύνεται πάνω του. Οἱ γίγαντες σμίγουν πάλι σ' ἓνα θανάσιμο ἀγκάλιασμα. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας μουγγρίζει τώρα :

— Φίλησες τὴν ἀγαπημένη κι' ἀγνή συντροφισσά μου ! Σέ συχώρεσα ! Μὲ εἶπες δειλὸ, ἀνανδρὸ, τιποτένιο ! Σέ συχώρεσα ! Μὰ τώρα προδωбалες τὴν Πατρίδα μου ! Τὴ δοξασιμένη κι' ἀθάνατη Ἑλλάδο ! Αὐτὸ δὲν θὰ στὸ συγχωρῶ ποτέ !..

Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ ΝΙΚΗΤΗΣ

Ὁ Γκαούρ νοιώθει στὰ στήθια του ἰσρὴ ἀγανάκτηση. Αὐτό, κάνη δέκα φορὲς πιὸ μεγάλη νὴ δύναμή του.

Σὲ μιὰ στιγμή καταφέρνει ν' ἀρπάξει τὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Τὸν σηκώνει ψηλά. Παίρνει φόρα. Τὸν ἐκσπενδονίζει δέκα βήματα πέρα.

Ὁ Ἀμερικάνος σηκώνεται γρήγορα. Μπροστὰ του ἀντικρίζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Τὴν πετάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη ! Μ' ἀφάνταστη ὁρμή.

Ὁ ἡπέρσυχος Ἕλληνας δὲν προφταίνει νὰ φυλαχτεῖ. Ἡ βαριά πέτρα τὸν χτυπάει στὰ στήθια.

Βγάζει βραχνὸ πονεμένο βογ-

γητό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω. Μένει ἀναισθητός ! Ἀπ' τὰ χεῖλια του τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, τυφλωμένος ἀπ' τὸ πάθος, τρέχει κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο γίγαντα. Ἀρπάζει μιὰ ἄλλη, πολὺ πιὸ μεγάλη, πέτρα. Τὴ σηκώνει ψηλά. Παίρνει φόρα. Κάνει νὰ τοῦ τὴν πετάξει στὸ κεφάλι ...

Δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ πέτρα φεύγει μονάχη ἀπ' τὰ χεῖρια του. Ἐκσπενδονίζεται στο κενό. Πέφτει μακριά.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Μαυριασμένος.

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Ἡ γνώριμη ἄγρια φωνὴ τοῦ γοριλάνθρωπου ἀντηχεῖ κοντὰ στ' αὐτιά του. Τὸν ρωτᾷ μ' ἓνα τριλεξο :

— Ποῦ ; Εἶναι ; Νταμπούχ ;

Ὁ ἄμοιρος ! Τρελλὸς κι' ἄόρατος καθὼς εἶναι, νομίζει πὼς ἔχει χάσει τὸν ἑαυτὸ του. Ψάχνει νὰ τὴν βρεῖ.

Αὐτὸς ἀρπάξε τὴν πέτρα ἀπ' τὰ χεῖρια τοῦ μανιασμένου τυχοδιώκτη. Αὐτὸς ἔχει σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο τὸν ἀναισθητο Γκαούρ.

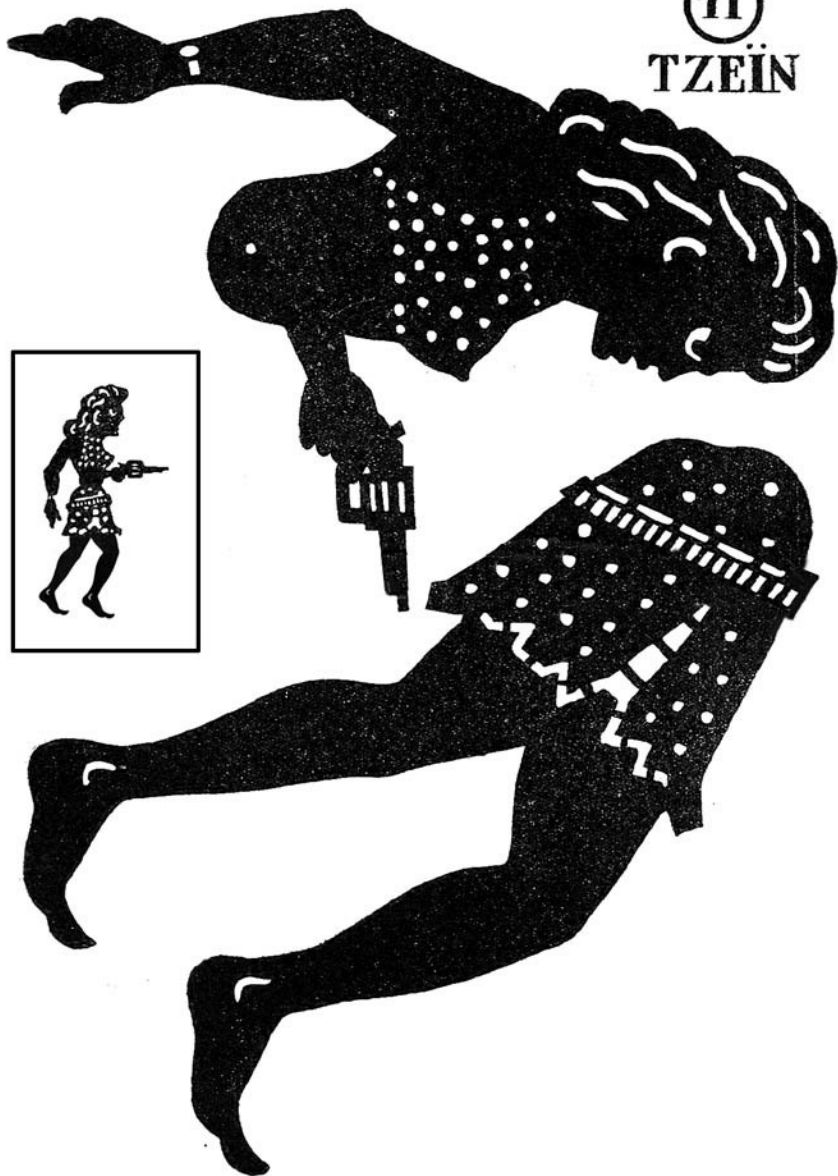
Ὁ ἄόρατος γοριλάνθρωπος περιμένει λίγες στιγμὲς ἀπάντησι στὴν τρελλὴ ἐρωτησὴ του. Τέλος ἀρπάζει στὰ χοντρά τριχωτὰ χεῖρια τοῦ τὸν Ἀμερικανό. Τοῦ δίνει τρομερὴ σπρωξιά. Τὸν πετάει μακριά.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν φεύγει τρομαγμένος. Οὔτε γυρίζει πίσω του νὰ κοιτάξει ..

Ὁ Νταμπούχ σκύβει τώρα πάνω στὸν ἐτοιμοθάνατο μελαψὸ

11

ΤΖΕΪΝ

Περιοδικόν "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ". - ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ

γίγνεται. Μουρμουρίζει :

— Νταμπούχ. 'Αγαπάει. Γκιούο !

Τὸν σηκώνει ἀμέσως στὰ χέρια του. Ξεκινάει. Προχωρεῖ κατὰ τὸ νοτιά. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας !

Καθὼς τρέχει, οὐρλιάζει ἐρωτηματικά :

— Ποῦ ; Εἶναι ; Νταμπούχ ;.. Ποῦ ; Εἶναι ; Νταμπούχ ;

'Αλίμονο ! 'Η γιάτริσσα βρίσκει' ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς. Ξαφνικὰ ἀκούει ἀνθρώπινο ποδοβολητό. Κυττάζει περιεργή...

Καὶ νά : 'Αντικρῶζει σὲ κάποια ἀπόσταση τὸν Γκαούρ. Προχωρεῖ ξαπλωμένος στὸ κενό. Χωρὶς ν' ἀκουμπάει πούθενά... 'Ερχεται κατὰ τὸ μέρος τῆς.

'Η Χούλχα δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ βέβαια τὸν ἀόρατο γοριλάνθρωπο πού κριττάει τὸ μελαπὸ γίγνεται στὴν ἀγκαλιὰ του.

"Ετσι τρομάζει ἀφάνταστα. Πιστεύει πὼς κάποιο ξωτικό θάβναι. Κάποιο στοιχειό. Τὸ βάζει σὴν τρελλὴ στὰ πόδια. Χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς καταπράσινες φυλλωσιές.

'Ο ἀόρατος Νταμπούχ φτάνει στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας. Μαζὶ μὲ τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ. Ψάχνει. Δὲν τὴ βρίσκει πούθενά. Φωνάζει. Τίποτα.

Τέλος ξεκινάει πάλι. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τραβάει κατὰ τὸ περήφανο 'Ελληνικὸ βουνό.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Τέλος φτάνει ἐκεῖ. 'Αόρατος πάντα σκαρφαλώνει στὰ τρομα-

χτικά βράχια. Φτάνει στὴν κορυφή.

'Η Ταταμποῦ κι' ὁ Ποκοπίκο κάθονται ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τοὺς. Περιμένουν ἀνήσυχτοι τὸ γυρισμὸ τοῦ Γκαούρ.

Καὶ νά : Τὸν βλέπουν νάρχεται οὖν ξαπλωμένος στὸν ἀέρα. 'Αναίσθητος. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο αἷματα !.

'Η πανόρια 'Ελληνίδα βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό. "Ομως ὁ διαβολεμένος νάνος, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, καταλαβαίνει. Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χά, χά, χά ! Δὲν εἶναι τίποτα ! Φαίνεται πὼς ὁ 'Αμαξάρλαν θὰ τὶς ἔβρεξε τοῦ Γκαουράκου. Κι' ὁ μπαρμπαδεινόσαυρος μᾶς τὸν φέρνει μπεςκέσι !.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀγρια φωνὴ ἔρχεται νὰ βεβαιώσει τὰ λόγια τοῦ Ποκοπίκο.

— Ποῦ ; Εἶναι ; Νταμπούχ ! 'Ο νάνος μουρμουρίζει :

— Τὸ φουκιρά ! "Εχασε τὴν... ἀφεντιὰ του καὶ ψάχνει νὰ τὴ βρεῖ !

'Ο ἀναίσθητος Γκαούρ χαμηλώνει τώρα. 'Ακουμπάει κάτω. Μπροστὰ στὰ πόδια τῆς κατὰπληκτης 'Ελληνίδας !

'Ο Ποκοπίκο τῆς ἐξηγεῖ γρήγορα :

— 'Ο γοριλάνθρωπος εἶναι καλὸ ! "Οταν σᾶς μοίρασα τ' ἄσπρα χαπάκια, δὲν θυμάσαι ; Μοῦ περίσσεψε ἓνα καὶ τὸ πέταξα. Γι' αὐτόνε ἦτανε ! "Ομως ἔλλειπε ὁ φουκαράς. Τώρα θὰ μείνει ἀόρατος μέχρι... δευτέρου παρουσία !

'Η Ταταμποῦ συνέχεται γρήγορα. 'Αντικρῶζει τὰ στήθια τοῦ Γκαούρ μιὰ μεγάλη μαιτω-

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀράτος καθὼς εἶναι, σκοτώνει τὸ γορίλα. Τὸν γκρεμίζει στὸ τρομαχτικὸ δάραθρο.

μένη πληγὴ. Εἶναι τὸ σημάδι ποὺ τ' ἀγῆσε ἡ πέτρα τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν.

Ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας κάνει ὅ, τι μπορεῖ γιὰ νὰ σώσει τὸν ἀγνὸ φίλο τῆς καρδιάς της.

Πλένει τὴ πληγὴ. Τὸν ποτίζει μ' ἕνα θαυματουργὸ φίλτρο τῆς Κούγκλας.

Καὶ νά : Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν συνεφέρει.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μεγάλα μάτια του. Κυττάζει χαμένα γύρω.... Ψιθυρίζει :

— Ποῦ εἶναι ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ;
Μὲ σκότισε, ἢ τὸν σκότωσα :

Ὁ Ποροπίχο τὸν καθύσυχάζει :

— Ἀλληλοσκοτωθῆτε !

Ἰάντως ἐστὶ βγῆκες κερδοσιμένους.

Ἐφαγες τίς ... περισσότερες !

Ὁ γοριλάνθρωπος καταλαβαίνει πὼς δὲν χρειάζεται πιά.

Ἀόρατος ὅπως ἦρθε, φεύγει.

Τὰ βαριὰ βήματά του ἀκούγονται νὰ κατεβαίνουν τὰ βράχια...

Ἡ φωνὴ του ἀντηγεῖ ἄγρια :

— Ποῦ ; Εἶναι ; Νταμπούχ :

Ὁ Γκαούρ ἔχει συνέλθει ἐντελῶς πιά. Περιγράφει στὴν Ταταμποῦ τὴ μονομαχία του μετὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Τίς προσβολὰς ποὺ ἐκείνος τοῦκανε...

Τὴ βεβαιώνει πὼς σίγουρα ὁ Ἀμε-

ρικανός τὴν εἶχε φιλήσει...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀνασιεγάζει :

— Ἀλίμονο Γκαοῦρ. Ἐγὼ φταίω γὰρ ὅλα ! Δὲν θάπρεπε νὰ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ φιλή. Χωρὶς νὰ θέλω γίνηκα αἰτία νὰ ψυχρανθεῖς μὲ τὸν Ταρζάν. Νὰ χάσεις ἀπὸ φίλο καὶ σύμμαχο τὸ Γιολάμπια. Νὰ χτυπηθεῖς μὲ τὸ Μάξ Ἀρλαν !...

Ὁ Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Κορδώνεται σὰν κοροράκι. Μουρμουρίζει βαριά :

— Τώρα τὸ λοιπὸν ποῦμαστε μοναχοῦλια μας, θὰ σὰς πῶ ποιὸς φίλησε τὴν Ταταμπούκα. Μονάχα ἐγὼ τὸ ξέρω...

Μ' ἓνα στόμα κι' οἱ δύο, ρωτᾶνε :

— Ποιὸς ;

Κάνει βυθειὰ ἐπὶ κλίση :

— Ἐγώ, τοῦ λόγου μου κι' ἡ ἀφεντιά μου !

Ὁ Γκαοῦρ μαρμαρώνει. Ἡ Ταταμποῦ ψιθυρίζει χαμένα :

— Ἐοῦ !

— Μάλιστα ἐγώ ! Ἦθελα νὰ σπάσω πλάξ !..

— Μὰ εἶμαι δυὸ φορὲς πιὸ ψηλὴ ἀπὸ σένα ! Πῶς μ' ἔφτασες ;

Ὁ Ποκοπίκο τῆς δείχνει :

— Τὴ στιγμὴ αὐτὴ στεκόσουν

ἐκεῖ... Πλάϊ σ' αὐτὸ τὸ βραχάκι καὶ σοῦδωσα ἓνα ἀόρατο... φιλάκι ! Χά, χά, χά !...

Κοκορεύεται γὰρ τὸ κατόρθωμά του :

— Ἐπιτυχία ὅμως, ἔ ! Κοντέψατε νὰ σφαριεῖτε ὅλοι, ἀνευ λόγου κι' αἰτίας !

Ὁ Γκαοῦρ δὲν νοιώθει τὸ κουράγιο νὰ σηκωθεῖ. Νὰ τὸν πνίξει.

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει μανιάσει σὰν λαβωμένη τίγρη. Ὁ θυμὸς θολώνει τὸ νοῦ της. Δὲν ξέρει τί κάνει :

Ἀρπάζει τὸ νάνο ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν πετάει πέρα !...

Ὁ ἄμοιρος βγάζει σπαραχτικές στριγγιλιές :

— Βοήθειασαα ! Μ' ἔφυγε ἡ σκύλα ! Πέφτει στὰ τελευταῖα βράχια. Κατρακυλάει. Γκρεμοτσακίζεται σιὸ τρομαχτικὸ βάρυδρο !

Σίγουρα θὰ γίνει χίλια κομμάτια !

Ὁ Γκαοῦρ ψιθυρίζει :

— Τί ἔκανες Ταταμποῦ ; Τὸν σκότωσες ;

Ἀποκρίνεται ἔξω φρενῶν :

— Καλύτερα ἔτσι ! Θὰ ἦσαν χάσουμε πὰ ἀπ' αὐτόν !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ σηκωθεῖ. Νὰ κατέβει τὰ βράχια. Νὰ βρεῖ,

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι’ ὁ Ποκοπίκο γυρίζουν πάλι στὴν κορζή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ θουνοῦ.

ἔστω καὶ νεκρό τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο.

“Ὅμως ἔχει χάσει πολὺ αἷμα. Εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Ξαναγέρνει κάτω μισολιπόθυμος.

Ἡ μελαψή Κόρη ἔχει μετανοιώσει :

— Καλά, ἀγαπημένε μου ! Θὰ κατέβω ἐγώ !

“Ὅμως ὁ σύντροφός της βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσει. Πρέπει νὰ μείνει κοντά του. Νὰ τὸν βοηθήσει. Νὰ τὸν συνεφέρει.

“Εἶσι καὶ γίνεται.

Στὸ μεταξὺ ἡ Ταταμπού δι-

κηολογιέται :

— Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ κάνω κακό, Γκαούρ. Δὲν τὸν πέταξα γιὰ νὰ γκρεμιστεῖ στὸ βάραθρο !.

Περνάει πολλή ὥρα.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀρχίζει νὰ συνέρχεται.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κάνει νὰ ξεκινήσει.

“Ὅμως δὲν προφταίνει.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ Ποκοπίκο. Φρέσκος— φρέσκος. Γελαστός.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού γουρλώνουν μὲ φρίκη τὰ μάτια

τους. Νομίζουν πώς βλέπουν
βρυζόλακα.

‘Ο νάνος γκρεμίστηκε απ’ τὰ
βράχια. ‘Αδύνατο νὰ μὴν ἔχει
σκοτωθεῖ. ‘Αδύνατο νὰ βρῖσκε-
ται ζωντανός.

Κι’ ὅμως !.. ‘Ακοῦνε τώρα καὶ
τὴ στριγγλιάρικη φωνούλα του.
Τοῦς ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα :

Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου, ἦμανε
πολὺ τυχεράκιας ! Καθ’ ἣν στιγ-
μὴν ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ βαράθρους.
ἔστρεγγλιζον ἀγρίως... Τὸ λοιπὸν
μὲ ἀκούει ὁ μπαρμπαδεινόσαν-
ρος. ‘Απλώνει τὴν ἀόρατον χε-
ρούκλαν του. Καὶ μὲ ἀρπεῖ ἐπὶ
τοῦ ἀέρος ! ‘Αντιλαβοῦ ;

• “Υστερὶς κατήλθομεν καὶ οἱ

δύο, ὁμοῦ, μαζί. “Εψαξα καὶ
βρῆκα τὸ πεταμένον χαπάκιον...
Τοῦ ἰδῶσα καὶ... ξεσορατεύτη-
κε ὁ φουκαράς !

‘Η Ταταμπού, νοιώθει ἀγάν-
ταστη χαρά. ‘Ο ἀγαπημῖνος της
νάνος ξῆ. Δὲν ἔχει πάθει κακὸ.
Τὸν σηκώνει στὴν ἀγκαλιὰ της.
Τὸν φιλεῖ ἀτέλειωτα.

‘Ο Ποκολίκο διαμαρτύρεται
σιτὸν Γκαοῦρ :

— Τὴ βλέπεις, καπετὰν Μαν-
τράχαλε ; Μὲ ποῖο δικαίωμα μὲ
φιλεῖ, σὰς περικαλῶ ; Φταίω
τώρα νὰ παρηξηγηθῶ κι’ ἐλόγου
μου ; Νὰ γᾶμε τά... μουστάκια
μας !..

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Σήμερα έχω να σας κάνω μερικές φιλικές συστάσεις :

1) Μή στέλνετε τις ταυτότητές σας για σφράγιση. ‘Επιβαρυνόμαστε κι’ έμεις κι’ έσείς με γραμματόσημα. Γράψτε μας μόνο τους αριθμούς των τευχών σας.

2) ‘Όταν μᾶς στέλνετε γράμμα, να γράφετε καθαρά τη διεύθυνσή σας.

3) Κάθε τόμος του περιοδικού «Γκαούρ—Ταρζάν» θά αποτελείται από 12 τεύχη. Κάθε τόμος του «Ποκοπίκο» από 16 τεύχη.

4) ‘Όταν ζητάτε ταυτότητες, να γράφετε τί είσαστε ; Γκαουρικοί, Ταρζανικοί ή Ποκοπικοί ; ‘Επίσης να γράφετε καθαρά τη διεύθυνση κάθε μέλους της ‘Ομάδας. Χωρίς αυτή τη διεύθυνση, ταυτότης δέν δίδεται σέ κανένα.

5) Δηγήματα και ποιήματα επί του παρόντος δέν μπορούμε να δημοσιεύσουμε. Τό Περιοδικό μας είναι πολύ μικρό.

6) ‘Όσοι διαβάσουν τὰ ὀνόματά τους πάρα κάτω, να περάσουν από τὰ Γραφεία μας να πάρουν τὰ γράμματα και τις ταυτότητες που τους στείλαμε και τὸ ταχυδρομείο μᾶς τις ἐπέστρεψε. Οἱ διευθύνσεις που είχαν δώσει δέν ήταν σωστές.

Οἱ τῶν ‘Επαρχιῶν να μᾶς ξαναγράψουν σωστές τις διευθύνσεις

τους για να τις ξαναστείλουμε.

1) Μωράκος Θεόδωρος Κοραή 16 Πειραιεύς.

2) Τσαντίλης ‘Ελευθέριος Πετράκη 28 Καλλιθέα ‘Αθηνών.

3) Χαχλακάκης Μιχαήλ Κοιν-σταντινουπόλεως 47 Χαραυγή ‘Αθηνών.

4) Λαθουράς Γεώργιος Γερμανικά Νίκαια Εὐριπίδου Πειραιώς.

5) Σπανακάκης Γεώργιος Μοίρες ‘Ηρακλείου Κρήτης.

6) ‘Αλεξανδρής ‘Αριστίδης Γοργενίων 7 ‘Αθήναι.

7) Γρηγοράτος Κωτῆνος Γύθειον.

8) Κουτυλάκης Ἰωάννης Ἀρχιναις Ἡράκλειον Κρήτης.

9) Καρυδᾶς Ἰωάννης Χαλκιδικῆς 12 Ἀθήναι.

10) Δούκας Ἰωάννης Θηβῶν 51 Ἀθήναι.

11) Σμυρναῖος Παναγιώτης Ἀγίας Ζώνης 51 Κυψέλη Ἀθήναι.

12) Σιδηροπούλου Κούλα Κανελοπούλου 43 Αραπετσώνα Πειραιῶς.

13) Καραστάθης Νέστωρ Ἀριστοτέλους 111 Βόλος.

14) Μότος Ἰωάννης Πλατεία Ζάππα 130.

15) Ἀγγελάκης Λάμπρος Ροδόπης 29 Πειραιεύς.

16) Καραβιδῆς Γεώργιος Ἀγ. Παντελεήμονος 21 Πολυκατοικίες Ταμπούρια Πειραιῶς.

17) Καράνθος Γεώργιος Ἀλεξάνδρου 60 Πειραιεύς.

18) Μπαλτᾶς Παναγιώτης Ταξιάρχων 14 Ἐνταῦθα.

19) Τσακίρογλου Κωνῆνος Δοδεκανήσων 36 Κόρινθος.

20) Νικουλάκος Νικόλαος Γύθειον Λακωνίας.

21) Πορφυράκης Παναγιώτης Νικομηδείας 100 Κατερίνη.

22) Ἐμμανουηλίδης Ἰορδάνης Ὀρφανίδου 20 Ἀθήναι.

23) Σαγέλης Ἀθανάσιος Προποντίδος 13 Αἰγάλεω Ἀθηρῶν.

24) Σταματοπούλου Μιχαλόυλα Αἰτωλικὸν Μεσολογγίου.

25) Παπουτῆς Γεώργιος Ἀράχωβα Βοιωτίας.

26) Σπηριδίου Παναγιώτης Ἀθαν. Διάκου 20 Πάτραι.

27) Ραυτόπουλος Χρύσανθος Χριστοδούλου 15 Πάτραι.

28) Γιαννόπουλος Ἀχιλλεύς Αἷαντος 9 Ἀθήναι.

Στὸ ἄλλο τεύχος θὰ σᾶς ἐξιστορήσωμεν ἓνα μεγάλο κατόρθωμα ποὺ ἔκαναν εἰς βάρος τοῦ Περιδικτοῦ μας οἱ *Σκοτεινοὶ Ἀνθρώποι*.

Καὶ τώρα ὀνόματα.

Κ. Μ. Ἰωαννίδης, Χ. Σπάθης, Μ. Χατζηϊακώβ, Γ. Μαργαρίτης, Ε. Γιώτης, Α. Μάινως Ν. Ἀθανασόπουλος, Σ. Θεοδωράτος, Ε. Ἀθανασόπουλος, Α. Λαβίτας, Εὐαγγελία Δαρίλα, Κ. Καλημερης, Ν. Κουλεϊμάνης, Γ. Σκούτας, Δ. Πόρος, Κ. Δημήδης, Σ. Προμπονις, Κ. Γαλάνης, Ἑλένη Δημητριάδου, Ι. Κασαρης, Κ. Καρατζαλής, Κ. Πανταζοπούλου, Ι. Ἀμπατζόγλου, Α. Ἀμπατζόγλου, Χ. Δρόσος, Δ. Μπούτσαρης, Θ. Βούλγαρης, Γ. Πατρίκιος, Α. Ὀνούφριου, Ο. Ὀνούφριος, Γ. Εὐθυμῆτος, Ε. Εὐθυμῆτος, Πόλυ Τασώτη, Τασία Ρεζούνα, Τασία Παπαθανασοπούλου, Σ. Ἀλευρογιάννης, Γ. Φρουσκουνόπουλος, Β. Μάγγου, Γ. Ζέππος, Ν. Γεωργέλης, Δ. Χρυσάφης, Ι. Ὀρφανός, Α. Κουτσουδάκης, Δ. Βουτσάκης, Π. Χρήστου, Σ. Σαλαβράνος, Α. Λεωσηνίδης, Ι. Νικολόπουλος, Κ. Χουντάλας, Κατίνα Τρυφόρου, Ρένα Εύσταθίου, Σοφία Παπαδοπούλου, Κ. Βικάτος, Α. Σινάκης, Σ. Ταρξέτας, Τ. Ἡλιόπουλος, Μ. Λουλουδάκης, Ν. Ἡλιόπουλος, Γ. Σταθόπουλος, Μ. Κιμουρετῆς, Δ. Βαλαμίδης, Θ. Μανιάτας, Γ. Γεωργιάτος, Γ. Ξενοπούλου,

Ν. Παπαδόπουλος, Ν. Γεωργιά-
τος, Κ. Γάνιος, Κ. Οικονομί-
σουλός, Κ. Καπράλος, Γ. Πάν-
τζος, Μ. Αρίλης, Μ. Σχλαβον-
νος, Ν. Κατσούλης, Κ. Κατσού-
λης, Α. Μησιμηλίδης, Γ. Λαμά-
κος, Σ. Γκανάς, Ν. Γαβαλάς,
Π. Κάπος, Θ. Σουρδάκης, Γ.
Πέτρον, Θ. Μετσηνιούτης, Χ.
Πουλογιάννης, Γ. Εὐαγγελάτος,
Α. Παπαχρηστόπουλος, Δ. Κα-
λέργης, Ν. Τρανός, Ε. Γκιζού-
λης, Γ. Τριάπαλης, Α. Ἀντωνιά-

δης, Κ. Μακρυγιάννης, Ε. Ἀν-
δριτσόπουλος, Γ. Καμπέσης,
Γραμματικάπουλος, Γίτσα Γραμ-
μίνου, Φλώρα Γραμμίνου, Ἐλέ-
νη Ἰλιοπούλου, Δέσποινα Σκα-
μάγκα, Ρούλα Μανιατέα, Ρούλα
Ἰλιοπούλου, Μαρία Βαλαμί-
δου.

Σὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγά-
πη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Κος ΝΙΚΟΣ

Τὴν Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ
ἡ 8η Τευχάρα τοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ»
μὲ τὸν τίτλο :

“ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ,”

ΣΗΜ. Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ βρεῖτε τὴν καλλιτε-
χνικὴ πολὺσπαστη φιγούρα τοῦ δοξασμέ-
νου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ΤΑΡΖΑΝ.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗ :

Οἱ φιγουρες τῶν ἡρώων τῆς Ζούγκλας ἄρχισαν
νὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὸ τεῦχος

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθ. 16.

Ἡ δημοσίευσή τους θὰ γίνῃ μόνο μιὰ φορά.
Φροντίστε ν’ ἀποκτήσετε πλήρη τὴ σειρὰ σας.

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
φантаσία
για παιδιά

Είναι ακόμα και φορτωμένο
μέ λογής — λογής θανατερὰ ὀ-
πλα!..

Καὶ νά : Πάνω στοῦ κράνους
εἶναι χαραγμένα, μέ κόκκινο ἀχ-
νιστό αἷμα, δέκα γράμματα.

Τὸ παιδί τὰ διαβάζει ἕνα-ἕνα.

K-A-T-A-S-T-R-O-P-H.

Μὰ καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ
βγάλει νόημα...

Τέλος, πίσω—πίσω στὴν οὐρὰ
τοῦ χοροῦ ἀκολουθεῖ ἕνα φοριχτὸ
Στοιχειό. Μ' ἀπαίσια καὶ τρο-
μαχτικὴ ὄψη.

Τὸ χορμὶ του εἶναι τρομερὸ
χταπόδι ! Στὴ θέση τοῦ κεφα-
λιοῦ ἔχει μιὰ φοβερὴ νεκροκε-
φαλὴ ! Στὰ πάνω μπροστινὰ δόν-
τια τοῦ κρανίου, εἶναι χαραγμέ-
να ἔξη γράμματα. Σ' αὐτὴ τὴ
σειρά :

Z-H-A-E-I-A.

Ὁ Ἀρσένης πασχίζει κι' αὐτὴ
τὴ φορὰ. Ὅμως δὲν καταφέρνει
νὰ τὰ συλλαβήσει...

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ἡ στροφή τοῦ κολασμένου
χοροῦ τῶν Στοιχείων τελειώνει.
Φτάνει τώρα ἡ στιγμή ν' ἀρχί-
σουν τὰ φοριχτὰ βασανιστήρια...

Ἀδράτος ὁ Ἀρσένης, πάνω
στον πάγκο τοῦ μαρτυρίου, πα-
ρακολουθεῖ. Ἡ καρδιά του σφιγ-
μένη. Τὸ μυαλὸ του θολό.

Ψάχνει νὰ βρεῖ κάποιο τρό-
πο. Νὰ σώσει τὸ δυστυχισμένο
ἄνθρωπο...

Ἐνα—ἕνα τὰ Τέρατα τὸν ζυ-
γώνουν μανιασμένα. Κρατᾶνε
τὰ ἐργαλεῖα τῶν μαρτυρίων.
Τοῦ κάνουν ἀφάνταστα βασαν-
ιστήρια. Παραβγαίνουν ποῖο θά
τὸν κάνει νὰ πονέσει περισσό-
τερο. Νὰ νοιώσει μεγαλύτερη
φρίκη ! Ἀγωνία !

Τοῦ ξεριζώνουν τὰ νύχια μέ
τανάλιες !.. Τοῦ σφίγγουν τὰ με-
λίγγια μ' ἀτσαλénια στεφάνια !..
Τοῦ τραβοῦν τὰ δόντια !.. Τοῦ
χαράζουν μέ φαρμακερὰ νυστέ-
ρια τὸ πρόσωπο !.. Τοῦ χώνουν
πυρωμένα σίδερα στὰ ρουθού-
νια !.. Τοῦ ξεκολλᾶνε κομμάτια
δέρμα ἀπ' τὸ στήθος !.. Ρίχνουν

στις πληγές άλάτι. Ξαναγράφουν τό δέρμα στη θέση του !

Ο δυστυχισμένος άνθρωπος ούρλιάζει. Σπαρταράει σάν ψάρι στη στεριά

Κάθε Στοιχειό μόλις τελειώνει τά βασανηστήρια, τραβιέται πιό πέρα. Άμέσως αρχίζει νά παινεύει τή δύναμή του. Τήν άξία του...

Πρώτο παίρνει τό λόγο τό Τέρας τής ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ. Ούρλιάζει :

— Είμαι τό μεγαλύτερο άνθρωπινό προτέρημα !.. Άν έλλειπα έγώ, οί "Άνθρωποι θά συνεχίζαν νά κάνουν τό καλό στους όμοιους τους... Σιγά—σιγά θά καταντούσαν νά μένουν αυτοί νησιτικοί, γιά νά ταΐζουν τους άλλους, Γδυτοί γιά νά τους ντύνουν. Φτωχοί γιά νά τους κάνουν πλούσιους !.. "Άν έλλειπα έγώ ή ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ, οί ευεργετούμενοι θάδειχναν εύγνωμοσύνη. "Έτσι οί κουτοί ευεργέτες θά συνέχιζαν τίς θυσίες τους. "Ωσπου θάφτανε μέρα νά μείνουν οί ίδιοι στους πέντε δρόμους...

»Όμως ύπάρχω έγώ! Κανένα καλό, καμμιά ευεργεσία δέν άγνοώ ποτέ. Ότε νοιώθω ύποχρέωση σ' αυτούς πού μέ βοηθάνε. Πού θυσιάζονται γιά μένα!.. "Έτσι σιγά σιγά ό κόσμος ξυπνάει. "Η άχαριστία πού συναντάνε οί "Άνθρωποι τους κάνει νά βάλουν μυαλό... Καταλαβαίνουν πώς είναι άνοησία νά κάνεις τό καλό, όταν δέν τ' άγνοείς γιά κανένα. Σταματάνε τίς άσκοπες θυσίες τους... Γίνονται σκληροί. Νοιώθουν χαρά στη δυστυχία του άλλου. Παύ-

ουν νά τόν βοηθοῦν.

» Έγώ ή "Αχαριστία κάνω τους "Ανθρώπους ν' άδιαφοροῦν γιά όλους τους άλλους. Νά κυτάνε μονάχα τό τομάρι τους !

Ο "Αρσένης άκούει τά λόγια τ' άπαίσιου Στοιχειού. Μς τό νοῦ φωτισμένο άπ' τή χάρη του Χριστού, ψιθυρίζει :

— Τώρα καταλαβαίνω πόσο μεγάλο έλάττωμα είναι στόν "Άνθρωπο ή "Αχαριστία.

Άμέσως κυτιάζει τό Τέρας. Συνεχίζει :

— "Έχει κορμί γαϊδουριού. Γιατί ό άχάριστος "Άνθρωπος είναι πιό άναίσθητος κι' άπ' τό γαϊδούρι ! "Έχει κεφάλι γουρουνίσιο. Γιατί ό "Αχάριστος είναι και βρομερό γουρουνί στήν ψυχή! Μάτια κι' αυτιά δέν έχει στό κεφάλι του. Δέν του χρειάζονται. Οί άχάριστοι οὔτε βλέπουν, οὔτε άκούνε τους ευεργέτες τους.

» Η άνάσα του Στοιχειού, άλλοτε είναι κρύα. "Άλλοτε καψτή... "Όπως κι' ή "Αχαριστία : "Άλλοτε μάς παγώνει τό αίμα. Μάς κρυώνει τήν καρδιά. "Άλλοτε κάνει τό αίμα μας νά κολλάξει. Τό μυαλό μας νά θολώνει. Τήν καρδιά μας νά πνίγεται στήν όργη και στήν άγανάκτηση !

Δεύτερο ούρλιάζει τό Στοιχειό τής ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.

— "Όχι... Έγώ είμαι ή πιό μεγάλη! "Η πιό ευγενική πράξη του "Ανθρώπου!... "Άν έλειπε ή προδοσία, πώς θά μπορούσαμε νά εκδικηθοῦμε τους έχθρούς μας; Μόνο μέ τήν Προδοσία μπορείς νά κάνεις τό κακό. Μπο-

ρεις νά καταστρέψῃς αὐτὸν ποὺ θέλεις. Χωρὶς οὗτ' ἐκεῖνος, οὔτε κανέναν ἄλλον νά τὸ μάθει ποτέ. Ἄν οἱ ἄνθρωποι δὲν τρέμαντῇν Προδοσία, θὰ ἦταν λεύτεροι νά κάνουν ὅ,τι καὶ θέλουν. Καὶ θάμεναν ἀτιμώρητοι. Ἐγὼ ἢ Προδοσία μπορῶ νά τοὺς τιμωρήσω. Νά τοὺς ἐκδικηθῶ! Χωρὶς νά φανῶ. Χωρὶς νά διακινδυνέψω!

Ὁ Ἀρσένης ἀκούει καὶ τὰ λόγια τοῦ δευτέρου Στοιχειοῦ. Ψιθυρίζει πάλι:

— Τρομερὴ πράξη ἡ Προδοσία! Ἀδέλφια θάταν οἱ ἄνθρωποι ἂν μποροῦσαν νά τὴ διώξουν μακριὰ ἀπ' τὶς καρδιές τους. Τώρα νοιώθω γιατί τὸ Στοιχεῖο τῆς Προδοσίας ἔχει κορμὶ μαύρον λιονταριῶ... Γιατί πάντα τὸ λιοντάρι παρασταίνουν οἱ Προδότες. Ὅμως τὸ κεφάλι τοῦ λαγοῦ ποὺ ἔχει τὸ τέρας, δείχνει τὴ ντροπιασμένη δεξιὰ τους...

» Μὰ καὶ τὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του εἶναι μεγάλα! Γιαμὰ σὰν ἀρπακτικοῦ ὄρνιθου! Γιὰ νά μπορεῖ ὁ Προδότης ν' ἀρπάξει σίγουρα καὶ γερά τ' ἀξένοιαστα θύματά του!...

Τρίτο μουνγγρίζει ἀπαίσια, τὸ Στοιχεῖο τῆς ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ πιὸ εὐγενικό καὶ χρήσιμο προτέθημα τοῦ Ἀνθρώπου!... Ἡ Συκοφαντία δίνει στὴν ψυχὴ τὴν πιὸ εὐκόλη καὶ ἀνέξοδη χαρά!...

» Χωρὶς τὴ Συκοφαντία, ὁ Ἀνθρώπος θὰ ψήλωνε, ὥσπου κάποτε θάφτανε στὸν οὐρανό! Θὰ ζητοῦσε νά γίνει ἴδιος μὲ τὸ Θεό! Ὅμως δὲν τὸν ἀφήνω νά

φτάσει ὡς ἐκεῖ πάνω!...

» Ἐγὼ ἡ Συκοφαντία, γκρεμίζω πάντα τὶς κορφές τῶν Πύργων ποὺ χτίζει ὁ Ἀνθρώπος. Θέλω νά τὸν κρατῶ ἀλυσσοδεμένον στοὺς πρόποδες τοῦ προσορισμοῦ του!

» Ὡ ἂν ἔλλειπα ἐγὼ! Τότε ἡ Ἀλήθεια θὰ κυριαρχοῦσε στὸν Κόσμο! Κι' ἀλίμονο στοὺς ἀνθρώπους! Ὅλα θὰ ἦταν πικρὰ ἄχαρα, γυμνά καὶ σκληρὰ σὰν κι' Αὐτὴν...

» Ἡ ὁμορφιά, ἡ λάμψη, ἡ χαρὰ ποὺ δίνει τὸ Ψέμμα, θάταν ἄγνωστα στὴ Γῆ! Ἐγὼ ἡ παντοδύναμη Συκοφαντία δηλητηριάζω τὴ θέληση. Λυγίζω τὸ κοιράγιο τῶν ἀξίων καὶ δυνατῶν. Ἐκείνων ποὺ ζητοῦν στὸν τίμιο ἰδρώτα τῆς δουλειᾶς τους νά πνίξουν τὴν ἀθάνατὴ φωνή μου!

» Ἐγὼ ἡ Συκοφαντία γκρεμίζω σὰν τραπουλόχαρτα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Ἀνθρώπων! Ἐγὼ λυώνω σὰν κερὰκια τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδανικά τους!

» Κανένα Στοιχεῖο δὲν με φτάνει στὴ δύναμη! Ὁ,τι βέλω, τὸ κάνω! Καὶ τὸ χιόνι νά συκοφαντήσω, θ' ἀρχίσετε νά τὸ βλέπετε γκριζό!

Ὁ Ἀρσένης ἀκούει μὲ προσοχή καὶ τὸ τρίτο Τέρας. Μουρμουρίζει:

— Τώρα βλέπω πόσο κακὴ πράξη εἶναι ἡ Συκοφαντία! Ὁ Συκοφάντης γκρεμίζει τὴν Ἀλήθεια. Πάνω στοὺς θρόνους τῆς ἀνεβάξει τ' ἀνίκανο καὶ κοίφιο ψέμμα!

» Ἐχει κορμὶ ἀλεπούς. Γιὰ νά δείξει τὴν πονηριὰ τοῦ Συκοφάντη! Ἐχει κεφάλι ὀχιάς.

Γιὰ νὰ συμβολίσαι τὸ φαρμακε-
ρὸ τῆς δάγκωμα ! Ἐχει πόδια
μαλακά σὰν τῆς γάτας. Γιὰ νὰ
δείξει πὼς ὁ Συκοφάντης εἶναι
ὑπουργός ! Ὑποκριτὴς ! Ἦ ση-
κωμένη καὶ φουντωτὴ οὐρά του
δείχνει πόση ἀλαζωνία καὶ κου-
φότητα κρύβει μέσα του !

Τέταρτο οὐρλιάζει τὸ Στοι-
χειὸ τῆς ΚΑΚΙΑΣ :

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ βασιλίσσα τῶν
ἀνθρώπων προτερημάτων. Ἐ-
γὼ ἡ Κακία χαρίζω στοὺς Ἀν-
θρώπους τὴ χαρὰ τῆς Ζωῆς !
Χωρὶς ἐμένα, ἡ ἀνόητη καὶ νε-
ρόβραστη Καλωσύνη, θάκανε
τὸν Κόσμο δυστυχισμένο.

Ἐγὼ, ἡ ἀθάνατη Κακία, μὲ
τὸ μαγικὸ ραβδί μου, μεταμορ-
φῶν τὴ σιμφορὰ τοῦ ἄλλου
σ' εὐτυχία δική σας ! Ἐγὼ κά-
νω τὸ ξένο δάκρυ, δικό σας χα-
μόγελο ! Τὴν ξένη λύπη, δική
σας χαρὰ. Τὸν ξένο πόνον σὲ ἀ-
νείπωτη τῆς ψυχῆς σας ἡδονή.

Ὁ Ἀρσένης συλλογιέται μὲ
φρίκη :

— Ἀλίμονο στοὺς Ἀνθρώ-
πους ἂν ἡ κακία φωλιάσει στὴν
καρδιά τους ! Ποτὲ δὲν θὰ νοιώ-
σουν τὴν ἀληθινὴ χαρὰ. Τὴ χα-
ρὰ πὺν φυτρώνει μονάχα πάνω
στὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων ! Ὁ-
πως τὸ γὰρ πάνω στὸ ἔλατο !

• Τὸ ἀπαίσιο Τέρας ἔχει κορ-
μὶ τίγρης. Γιὰ νὰ δείξει τὴν αἰ-
μοβόρα ψυχῇ του. Κεφαλὶ ἄκα-
κου ἀρνιοῦ. Γιὰ νὰ δείξει τὴ
μάσκα πὺν φορεῖ πάντα ἡ Κα-
κία. Ὅταν μὲ τὰ συμβλερὰ δόν-
τια τοῦ λύκου ἔρχεται νὰ κοι-
ματιάσει τὴ ζωὴ μας !

Πέμπτο περηφανεύεται τὸ
Στοιχειὸ τοῦ ΜΙΣΟΥΣ :

— Τίποτα δὲν ἀξίζειτε ὅλοι
σας μπροστὰ σὲ μένα ! Ἐγὼ εἶ-
μαι τὸ ἀθάνατο Μίσος ! Σὲ μέ-
να καταλήγουνε τὰ πάντα ! Ἦ
Ἀγάπη γίνεται μίσος. Ἡ φιλία
ἔχθρα !

» Ὡ, ἂν ἔλλειπα ἀπ' τὸν Κό-
σμο ἐγὼ ! Ἡ Ἀγάπη μεθυσμέ-
νη θὰ κυβερνοῦσε τὸ Σύμπαν
στὸ Ἀπειρό ! Ὡσπου κάποια
σκοτεινὴ Νύχτα, θὰ τὸ γκεμο-
τοάκιζε στὰ ρομαντικὰ Τάρταρα
τῆς ἀνυπαρξίας της... Μόνον οἱ
ἀνθρώποι πὺν μισοῦν, δὲν πρό-
κειται νὰ μετανοιώσουν ποτὲ !
Γιὰτὶ μονάχα τὸν ἑαυτὸ μας ἀ-
ξίζει ν' ἀγαπᾶμε ! Σ' ὅλους τοὺς
ἄλλους : Μίσος καὶ μόνο μίσος !

Ὁ Ἀρσένης νοιάζει ἀπάντια-
στη ἀγανάκτηση. Μουρμουρίζει
πὺν δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορὰ :

— Ἀν ἔλλειπε τὸ Μίσος ἀπ'
τὶς ψυχὲς τῶν Ἀνθρώπων, ὁ
Κόσμος θὰ γινόταν ἕνας ἀπέ-
ραντος Παράδεισος ! Μὲ ἀνοιχτὴ
παντοτεινὴ !

» Τὸ Τέρας αὐτὸ εἶναι πὺν ἀ-
ποκρουστικὸ ἀπ' τ' ἄλλα. Τὸ
κορμὶ του εἶναι ἕνας σκελετός !
Γιὰ νὰ δείχνει πόσο θάνατο κρύ-
βει στὴν καρδιά του ὁ Ἀνθρώ-
πος πὺν μας ! !

» Ἀντὶ γιὰ κεφάλι ἔχει ἕνα
ματωμένο μαῦρο καὶ κοφτερὸ
στίλβον. Γιὰ νὰ φανερώναι τὸν
ζακτοῦργο σκοποῦ του. Τὸν ἐγ-
ζηματικὸ !

Ἐκτο χομογελαί τὸ Στοιχειὸ
τῆς ΕΙΡΩΝΙΑΣ :

— Ἐγὼ δὲν μοιάζω μὲ σᾶς,
τ' ἀπαίσια καὶ φριχτὰ Τέρατα ..

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Φερωνός Βρυκόλακας
- 3) Το Μαγικό Φίδιο
- 4) Ο Λάικας με τίς Κόμπες
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μαχη με το Χορό
- 7) Ο Στοιχειωμένος Βράχος
- 8) Η Χώρα των Νεκρών
- 9) Το Όριο της Καταιγίδας
- 10) Η Φύλη των Φαντασμάτων
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φοιτιάς
- 12) Η Φοιτιά του Σκοτεινού
- 13) Ο Σκελετός του Άραβη
- 14) Το Στοιχείο της Φρίκης
- 15) Η Ματωμένη Βροχή
- 16) Το Φάντασμα της Στριγγλίας
- 17) Γουίλιαμ με Φιδιά
- 18) Το Φίδι του Μάγνου
- 19) Το Τέρας της Λίανης
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών
- 21) Το Θείο της Καταπακτικής
- 22) Το Νυστακό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών
- 24) Τα Βράχια του Τόμμου
- 25) Ο Γιος του Κεραυνού
- 26) Η Όχη του Βρυκόλακα
- 27) Τα Ανοσασμένα Φίδια
- 28) Ο Μάγος με τα Τέρατα
- 29) Ο Κολασμένος Γίγαντας
- 30) Στην Κολιά του Κροκόδειλου
- 31) Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος
- 32) Η Πρόσκληση Νεκροκεφαλής
- 33) Το Ταμπόν των Κακούργων
- 34) Η Σπηλιά με τα Φίδια
- 35) Επανόσταση των Θερών
- 36) Τα Φτερωτά Μαχαίρια
- 37) Ο Γυμνός Γίγαντας
- 38) Ο Εφιάλης της Ζούγκλας
- 39) Τα Πέτρινα Είδωλα
- 40) Ο Δαίμονας της Μπόρας
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού
- 42) Ο Άρχοντας του Τρόμου
- 43) Ο Τερατοφόρος Μαχαίρις
- 44) Το Φίλτρο της Κακίας
- 45) Ο Βασιμωμένος Σείτης
- 46) Ο Δάμος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γυαντομαχία
- 48) Οι Πεινασμένοι Άνθρωποφάγοι
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη
- 50) Το Τάμ - Τάμ του Δαίμονα
- 51) Η Σκιά του Κρεμασμένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά
- 53) Το Μπουζούντο Τέρας
- 54) Η Κίτρινη Νεροφιθα
- 55) Η Μάσκα του Κανίβαλου
- 56) Ο Δολοφόνος του Βρυκόλακα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος
- 58) Το Νησί των Αεφών
- 59) Το Χωρό των Άρχανδρώτων
- 60) Ο Γαρυός του Διαβόλου
- 61) Στα Καλάνα των Αγίων
- 62) Ο Θρησκός των Δολοφόνων
- 63) Ο Πετεινός Κροκόδειλος
- 64) Ο Πεινασμένος Λοκά-Φωτός
- 65) Ο Κυνηγός των Κεφαλών
- 66) Τα Τέρατα του Βυθού
- 67) Ο Ίερης Έλεφαντας
- 68) Ο Τρομερός Φαλινομάχος
- 69) Η Φοιτιά του Δεινόσαυρου
- 70) Στις Φλόγες των Άμαρτωλών
- 71) Ο Χρυσός Καρχαίος
- 72) Οι Δαίμονες των Οδοντών
- 73) Η Γιγαντοσύνη Λοάινη
- 74) Τα Τέρατα του Κάτω Κόσμου
- 75) Η Σκιά του Ολέθρου
- 76) Το Τραγικό Μοναχί
- 77) Το Άστροπικα της Νυχτας
- 78) Ζωντανά στοίχ Ταρως
- 79) Το Βάροθρο της Καταστροφής
- 80) Ο Γιος των Φιδιών
- 81) Αλχημικό στο Σύννεφα
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμάντια
- 83) Το Βασιλείο του Σκότους
- 84) Επένδυση των Φιδανθρώπων
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα
- 86) Ο Άγγελος της Συμφοράς
- 87) Ο Βάρος του Λιθόλου
- 88) Ο Βασιλιάς των Κεραυνών
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου
- 90) Το Άνθος του Κακού
- 91) Ο Σιφονίας του Χαμού
- 92) Η Μάγισσα της Φρίκης
- 93) Ο Θρόνος της Αμαρτίας
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφάγων
- 95) Φοιτιά στη Ζούγκλα
- 96) Το Τομπούνα των Δαυμόνων
- 97) Ο Κόκκινος Κατασφάκτης
- 98) Σατανάδες με Φιδιά
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαίρις
- 100) Ο Χορός των Βρυκόλακων
- 101) Το Νησί της Αφροσύνης
- 102) Χαλάει από Διαμάντια
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο
- 104) Ο Κυνηγός των Αυθιγμένων
- 105) Η Αρχόντισσα του Ψύχου
- 106) Ο Κουράσιος των Ψυχών
- 107) Το Έγκλημα του Θεού
- 108) Το Καμινι των Κολασμένων
- 109) Ο Χορός των Ήρασιων
- 110) Το Πουλί του Απίστου
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου
- 112) Ο Θρήσκος του Ταρζάν
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

Ἡ Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῆ τεύχη ποὺ θὰ δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΙΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε όλοι τόν

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

τεύχος άριθ. 18

Μέ τόν τίτλο :

"ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ,"

**Είναί μιá άπό τίς πιό συναρπαστικές
περιπέτειες Ζούγκλας πού έχει γράψει
ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**Στό τεύχος αυτό θά βρείτε τήν καλλιτεχνική
πολύσπαστη φιγούρα**

Τού ΠΟΚΟΠΙΚΟ καί τής ΧΟΥΧΟΥΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Άριθμ. τεύχους 17

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιά τή σύνταξη καί έκδοση : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Όδός Άγίου Μελετίου 93.

Γιά τήν εκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Άναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

**Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Άναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω άπ' τή Δημαρχία)**

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιά ένα χρόνο δρχ. 130.000.:

Γιά τό Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Γιά όσους άνήκουν σέ Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΓΟΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000